

высокъ и великолѣпенъ; неговое лице юще младолико и весело: неговѣи очи весели и живи; гласъ его бѣше сладокъ, и глаголи его прости и пріятелски. Никогда не бѣхъ видѣлъ одного толко почтенна старца. Онъ се именоваше Термосиръ, и бѣше жрецъ Аполоновъ служащъ въ единъ мраморный храмъ, кого Египетскіи царіе бѣха посвѣтили тому Богу въ оный лѣсъ. Книгу що держеше онъ, бѣше едно собраніе отъ пѣсни за похвалу на вси Бози.

Посрѣтна ме пріятелски: разговорихмесс помежду си. Онъ приказуваше толко добро преминалія работы, щото мнеше чловѣкъ че ги и гледа; но ги повѣстуваше сократително, и неговія історіи никогда не щать ми бы отягчителны. Онъ провиждаше будущія случаи чрезъ долбокю мудрость, коя дѣйствоваше да познава чловѣки и помышленія ихни за какво са они достойни. Онъ бѣше толко благоразуменъ, толко весель и пріятственъ, щото найвеселая младость не щеше има толко благодати, колко имяше той чловѣкъ въ одну таквую долбоку старость: за това любеше и младыя чловѣки кон бѣха покорни и имаха ревность за добродѣтель.

Абіе ме возлюби сосъ благоутробіе, и даде ми книги за да се утѣшавамъ: именоваше ме сына своего, и азъ му говорехъ често: Отче мой, Бози, кои ми отеха Ментора, имали са милость заради мене; и дадоха ми въ тебѣ одну нову подпорку. Той старецъ приличенъ Орфею или Лину, несумненно бѣше вдохновенъ отъ Боговъ: онъ ми прочиташе стихове кои бѣше сочинилъ, даваше ми и други сочинены отъ мнозина изрядны стихотворцы отъ Музы. Кога се облачеше во свою долгу одѣжду